

Arnold Lobel

*Herfst en winter met
Kikker & Pad*

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

De verrassing

Het was oktober geworden.

De bladeren waren

van de bomen gevallen.

Ze lagen nu op de grond.

‘Ik ga naar het huis van Pad,’

zei Kikker.

‘Ik ga al de bladeren bij elkaar harken

die op zijn grasveld zijn gevallen.

Dat wordt een echte verrassing voor hem.’

Kikker pakte een hark
uit de schuur.

Pad keek uit zijn raam.

‘Overall liggen

van die smerige bladeren,’ zei Pad.

Hij pakte een hark uit de kast.

‘Ik ga naar het huis van Kikker

om al zijn bladeren

bij elkaar te harken.

Wat zal Kikker dat fijn vinden.’

Kikker rende door het bos,
zodat Pad hem niet zou zien.

Pad rende door het hoge gras,
zodat Kikker hem niet zou zien.

Kikker kwam bij het huis van Pad.
Hij keek door het raam naar binnen.
‘Dat komt mooi uit,’ zei Kikker,
‘Pad is niet thuis.
Hij zal nooit te weten komen,
wie zijn bladeren
bij elkaar heeft geharkt.’

Pad ging naar het huis van Kikker.
Hij keek door het raam naar binnen.
‘Dat komt mooi uit,’ zei Pad.
‘Kikker is niet thuis.
Hij zal nooit kunnen raden,
wie zijn bladeren
bij elkaar heeft geharkt.’

Kikker ging hard aan het werk.

Hij harkte de bladeren op een grote hoop.

Het grasveld van Pad was al gauw schoon.

Kikker legde de hark over zijn schouder

en ging op weg naar huis.

Pad begon ijverig te harken

en maakte van de bladeren één grote hoop.

Al gauw was er geen blad meer te zien

in de voortuin van Kikker.

Pad legde de hark over zijn schouder

en ging op weg naar huis.

Toen kwam de wind.

Hij blies over het land.

De hoop dorre bladeren

die Kikker voor Pad bijeen had geharkt,
werd naar alle kanten geblazen.

De hoop dorre bladeren

die Pad voor Kikker bijeen had gebracht,
werd naar alle kanten geblazen.

Toen Kikker thuis kwam,
zei hij: ‘Morgen ga ik
de bladeren opruimen
die op mijn eigen grasveld liggen.
Wat zal Pad verrast staan te kijken!’

Toen Pad thuis kwam
zei hij: 'Morgen ga ik
hard aan het werk om
mijn eigen bladeren op te ruimen.
Wat zal Kikker verrast opkijken!'

Die avond waren
Kikker en Pad
allebei gelukkig,
toen ze ieder
het licht uitdeden
en naar bed gingen.

Tranenthee

Uil pakte de ketel

uit de kast.

‘Vanavond ga ik

tranenthee zetten,’

zei hij.

Hij zette de ketel op zijn schoot.

‘Zo,’ zei Uil,

‘ik ga beginnen.’

Uil bleef heel stil zitten.

Hij begon aan

heel verdrietige dingen

te denken.

‘Stoelen met kapotte poten,’
zei Uil.
Zijn ogen werden
al een beetje nat.

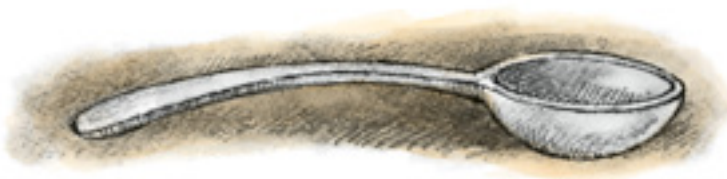
‘Liedjes die niemand
kan zingen,’ zei Uil,
‘omdat niemand
de woorden meer weet.’

Uil huilde nu.
Een dikke traan
rolde
naar beneden
in de ketel.

‘Lepels die achter
het fornuis zijn gevallen
en die je nooit meer terugvindt,’
zei Uil.

Er drupten al heel wat tranen
in de ketel.

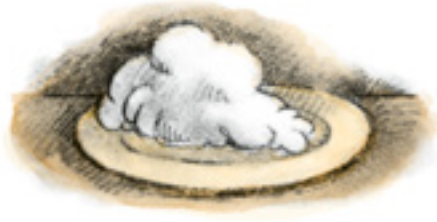

‘Boeken die je niet meer
kan lezen,’ zei Uil,
‘omdat er bladzijden
uit gescheurd zijn.’

‘Klokken die stilstaan,’
zei Uil,
‘omdat niemand
ze meer opwindt.’

Uil hilde nu heel erg.
Vele dikke tranen
vielen in de ketel.
‘Een prachtige zonsopgang.
Die niemand ziet,
omdat iedereen slaapt,’
snikte Uil.

‘Heerlijke aardappelpuree
op een bord
die niemand wilde opeten,’
jammerde hij.

‘En potloodjes
die te klein zijn geworden
om vast te houden.’

Uil dacht aan
nog veel meer nare dingen.
En hij hilde en hilde maar.

Al gauw
was de ketel
vol tranenwater.